

TÓTH IMRE

A készlet

Az intenzív osztály gépei csendben tették a dolgukat. Miközben az ágyon feküdtem, mesterséges altatásban, a lélek titkos útjait jártam.

Kékesi aznap tíz perccel korábban ment el a munkahelyéről. Be kellett mennie a gyógyszertárba, és utána el kellett gyalogolnia a lakásába, ami már egy ideje üresen állt.

Majdnem egy éve történt a dolog. Miután mindent elintézett, amit ilyenkor szokás, még le kellett mondania az újságot, a tévét, és a telefont. A gyógyszertárba is emiatt ment, mert azóta gyógyszer is szedett. A gyógyszerésznő mindig nagy szemeket meresztett rá, amit Kékesi nem tudott mire vélni. Már nem volt fiatal, és volt néhány kellemetlen esete a nőekkel.

– Sajnos, kifogyott a készlet – mondta a nagy szemű gyógyszerésznő. De holnapra rendelhetek – tette hozzá. Kékesi elmormogott egy köszönömöt. Úgy emlékezett, az üres lakásban valamikor félretett egy dobozzal.

A lakás, igen a lakás. Másfél szobás, erkélyes, zöldövezeti. Kékesi felment a lépcsőn az emeletre, és kinyitotta az ajtót. Belépett az előszobába, ahol áporodott levegő fogadta. Csak hetente egyszer járt fel szellőztetni, és szükség szerint befűteni. Maradt néhány szobanövény, amelyeket időről-időre megöntözött, de egyre kevésbé bírták a magukra hagyottságot. Kékesi kiment az erkélyre és cigarettára gyújtott. Ebben a délutáni órában elég nagy volt lent a forgalom, emlékezett rá, hogy gyerekkorában ez nem így volt. Egy perc alatt alig néhány autót tudott megszámolni, most viszont többtucatnyit.

Elszívta a cigarettát, és eszébe jutott, hogy kávé is ihatna. Bement az erkélyről, becsukta az ajtót, és kiment a konyhába. A konyhaszekrényben talált egy csomag kávé, még *azelőttről*. Kávé után elkezdte keresni a szobában a tartalék gyógyszert. Egymás után húzta ki a fiókokat, nyitotta ki a szekrényajtókat. Gondosan vasalt ruhák, ágynemű, a fiókokban régi iratok, fényképek. Csak a gyógyszer nem volt sehol. Leült a tévé előtti fotelbe, és bekapcsolta a készüléket. Arra számított, hogy csak kavargó pontokat fog látni, de meglepetésére volt adás. Egy ideig kapcsolgatott, aztán megunt. Arra gondolt, hogy felhívja egyik barátját, de elvetette az ötletet, mert most egyedül akart lenni és gondolkodni.

Átült az íróasztalhoz, és kihúzta a fiókot. Egy dossziében a régi jegyzeteit tartotta itt még mindig, mert ezeket nem vitte el magával a saját lakásába. Elkezdett olvasni:

„Könnyű lenne Istenre vagy a sorsra fogni mindazt, ami történt velem. De ahogy a Nap sugározza magából a fényt, én úgy sugározom ki magamból a világot, tehát mindenért én felelek, ahogy minden létező önmagáért felelős. Ebben az értelemben nincs sors, karma vagy eleve elrendelés. Csak a végtelen idő van, amelynek partján állok, és néha belemártom a kezem, vagy a lábam. Hidegnek érzem. Igen, az Idő hideg. Kint huszonhat fok, a szobában tizennyolc.”

Kékesi a szekrényből pakolja ki az iratokat:

„Születésem előtről nem sokra emlékszem. Csak homályos benyomások, érzetek, fények, és hangok maradtak meg bennem. Most negyvennégy éves vagyok. Vagyis csak lennék. Húszéves koromban, egy fegyverbaleset következtében, katonai szolgálatom teljesítése közben, meghaltam. Csak egy probléma volt ezzel, az, hogy nem vettem észre, már nem tartozom az élők közé, és ugyanúgy akartam élni az életem, mint addig.

1970. november 25-én a Híradó bemutatta, ahogy egy japán férfi rituális öngyilkosságot követ el, nyilvánosan, nagyközönség előtt. Attól a naptól számítom szellemi nagykorúságom. Négyéves voltam akkor. Korábról is vannak emlékeim, pl. a csehszlovákiai bevonulásról. Ez nem véletlen, mivel katonacsaládból származom. Apám tisztként vett részt a csehszlovákiai bevonulásban, persze ő is kényszerből. Akkor már rendelkezett az abban az időben adható egyik legmagasabb katonai kitüntetéssel. Hajnalban anyám kivitt az erkélyre, és onnan néztük a hosszú sorokban vonuló harcokocsik és katonai járművek menetét.”

Kékesi aznap tíz perccel korábban ment el a munkahelyéről. Elköszönt a kolléganőjétől és elindult a buszmegálló felé. A buszon volt ideje végig gondolni a történeteket.

Éppen az íróasztalánál ült, amikor egy ismeretlen számról érkező hívást jelzett a telefonja. Egy ügynök volt, aki valamilyen üdülést akart neki eladni. Kékesi rövid úton elintézte, és megint gondolataiba merült.

„Kékesi az ebédlő ajtajában állt, és fázott. Huzatban állt, ez volt az első munkanapja. Mindig is utálta az önkiszolgáló éttermeket. Ez – nevezetesen – a négyemeletes irodaház alagsorában volt. Lifttel tudott lemenni, ha nem volt kedve gyalogolni.

Kékesi tulajdonképpen protekcióval került a hivatalba. A család egyik ismerőse dolgozott ott, és őt hívták fel telefonon, lenne-e valamilyen állás, amíg újra megpróbálja a felvételit. Tehát gyakorlatilag egy évre szólt a mandátuma. Az első reggel végigvezették a hivatal osztályain. Mindenkinél bemutatatták, mindenkivel kezét fogott. A sok arc, a sok név kavargott benne.”

„Kékesi apját korán nyugdíjazták betegsége miatt, így kettétört a karrierje. Az órnagyi előléptetését már nem kapta meg. Csak a forradalom har-

mincadik évfordulóján emelték meg annyira a pénzét, hogy nem kellett többé éjjeliőrként dolgoznia a nyugdíj mellett. Fiatal tiszt korában egyszer még tisztí becsületbíróóság elé is kellett állnia, mert két cigányzenésszel kísértette magát a belvárosban.”

Gyerekkorában sokat gondolkodott arról, hogy mi is lenne az értelme az életének, de erre felnőttként sem talált magyarázatot. Mire meghaltak a szülei, tizenöt év különbséggel, ez a kérdés irrelevánssá lett.

Kékesi abbahagyta az olvasást, és felnézett a feje fölött a polcra. Két könyv között meglátta a doboz gyógyszert.

PAP LENKE

Tavaszi zene

Úgy volnék, Uram
minden nap áldott nap
rejtett mozdulatlanságom
fürgén hadd dolgozna
a napsugáron az is lehet
a madarak korcsolyázva lejtjenek
kávéillatú reggelek
május
érintetlen gyerekkor
ma mennyi felszeletelt öröm egyhalomban
kormosan rügyeznek a bajok
a hálaadás
dobogójára képzeletem fölkapaszzkodva
egyenes térdel,
ott áll misén kívül mégis alázattal –
úgy volnék,
igen, a képzeletem és a távolságok
biztos
felrajzolnak rendületlenül
Uram éléd